

No 135

ARIANY

Març - Abril 1983

ACTUAR AMB DEMOCRÀCIA ARIANY

Democràcia! Què és democràcia? Sembla paraula que autoritza a tot i dóna dret a tot, però més que res el que fa, és responsabilitzar i comprometre; dóna drets, però també exigeix obligacions, dóna llibertat, però exigeix responsabilitat.

La democràcia, no s'imposa, suposa, una maduració del comportament humà; un actuar de forma conseqüent, un tenir en compte els demés. No és fer el que jo vull perquè està autoritzat, és fer el que puc, perquè els demés també tenen els seus drets que moltes vegades, són els contraris als meus. És tenir en compte que els meus drets acaben allà on comencen els dels demés.

No podem dir que tenim democràcia, perquè hagim sortit d'una dictadura, per entrar a ésser governats per un partit fins fa pocs anys quasi bé clandestí; o s'hagin aprovat les drogues blanques, camí a consumir les fortes, o s'intenti aprovar l'èsvort, reprovat ara i sempre per l'autèntica ètica...; ens equivocaríem si pensàssim que això és la democràcia. Aquestes, són unes passes, cap a la llibertat humana; cada un pot fer el que vol, però, tenint en compte els demés. La llibertat, és tal volta el dret més valuós que ens dóna la democràcia, però com a persones democràtiques, tenim uns deures, deures, que pot ésser, on es reflecteixen més, és en el camp polític.

Hem tingut fa poc, unes eleccions municipals. Què signifiquen aquestes eleccions? Signifiquen, que una sèrie de persones que es creuen capacitades per

governar un poble, formen una llista i la presenten al poble, juntament amb un programa i un ideari. A una dictadura, seria llista única, però tractant-se de democràcia, suposa que poden presentar-se infinitat de grups, i per tant, hi ha molta més opció per triar i saber qui ha de regir el poble.

A Ariany, la gent ha tengut tres opcions, AP, UM, i Independents. Si ens hem d'atenir als vots, tenim el primer batle i consistori democràtic de la nostra encara curta història, però ara venen les dificultats. A partir d'ara, sabrem si entenem o no el que és democràcia. Per començar, a l'Ajuntament hi ha majoria de regidors independents, 4. Després, 2 d'UM i 1 d'AP. És important el governar i encara més si és en majoria, però és quasi bé més important una oposició forta i vertadera; és substancial perquè el govern no sigui dictatorial.

Com ho tenim nosaltres? La llista guanyadora, a l'hora de repartir els càrrecs, va intentar donar-ne alguns a l'oposició i va haver-hi una negativa per part seva a acceptar-los. Supòs que les seves raons tendran, però, és això una reacció democràtica? Completament en contra; passades les eleccions, s'han d'oblidar extremismes i motivacions personals i a l'únic que s'ha d'anar és a cercar el bé del poble i així difícilment es pot aconseguir. Si una sèrie de gent ha votat una postura o unes persones, aquestes han de res-

pondre a la confiança depositada damunt ells, tant si estan com a governants com si estan a l'oposició; si no és així, no entenem de democràcia, únicament entenem de dictadura.

Als de l'oposició, les toca tal volta, la tasca més ingrata i mal vista, però també la que pot fer més bé al poble. Fan falta veus que diguin no; no per sistema, sino per evitar egoïsmes personals o de grups. Que diguin basta, encara que no se'ls faci cas, quan els "demòcrates" no entenen de democràcia; que els facin despertar si en qualche moment el poder els ha adormit i els faci recordar les promeses electorals. Si no és així, la democràcia, és coixa, és com si a una parella mancàs un dels dos elements, i és una llàstima que hagi d'esser així.

Així i tot, cal tenir plena confiança amb els regidors elegits; esperem que no hàgim de notar a faltar aquestes veus, per aturar o adreçar desencerts i incompetències i fer més eficient l'acció del Consistori. Esperem que tinguin en compte el que deia abans: Democràcia, no és fer el que volem amb el que és dels demés, és fer el que volem tots, amb el que és de tots, tenint en compte, que per damunt interessos personals, sempre han de ressortir els interessos de tota una comunitat. Així i solament així, sabrem el que és i disfrutarem de la democràcia.

Biel Tovell.

PERDURA LA FIESTA DE S. JUAN

Como en la mayoría de los pueblos de las Islas, especialmente en Ciudadela, el Precursor del Señor, es uno de los santos de más admiración y devoción.

En nuestra Parroquia cuando se instaló el actual Retablo Mayor, procedente de Manacor, restaurado por el escultor D. Miguel Amer, se dejó un nicho para que lo ocupara S. Juan. En 1914 Mn. Martín Truyols consiguió dicha imagen.

Si bien es verdad que religiosamente ha perdido el esplendor de antaño, no obstante un numeroso grupo de feligreses acudió a participar en la celebración de la Eucaristía en su fiesta.

Una de las expresiones más sublimes de amor al prójimo es la donación de Sangre.

Nuestra comunidad corresponde, normalmente dos veces cada año, generosamente tanto en número como en aportación de tan preciosa ayuda.

El pasado 13 de mayo fue la última vez que Ariany tomó parte en una donación.

Sea esta nota manifestación efusiva de gratitud a los que participaron y una invitación a todos aquellos que su edad y salud se lo permitan se integren a la Hermandad de Donantes.

LA FRASE

«Cuando una mujer aborta, mata a su hijo y mata a su conciencia»

(Madre Teresa)

Mata a su conciencia, si es que no estaba muerta ya, porque de lo contrario no se explica que decidiera dar muerte a un hijo que se encuentra indefenso en sus entrañas. Con el aborto muere el hijo y queda marcada para siempre la vida de la madre consciente, como bien saben médicos y psicólogos.

Mn. BARTOMEU CALDENTEY. Prve.

A LOS CINCUENTA AÑOS DE SU FALLECIMIENTO

Con motivo del cincuenta aniversario del fallecimiento de Mn. Bartomeu Caldentey Darder en nuestra feligresía el 12 de junio se celebró una solemne Eucaristía, presidida por su familiar Mn. Josep Caldentey Ribot.

Había nacido en nuestra Localidad el 20 de Enero de 1859, y bautizado el mismo día en la Parroquia de Petra con el nombre de Bartolomé-José y Pedro.

Sus padres, honrados y laboriosos payeses, fueron: Miguel Caldentey Mas, natural de Manacor, y María Darder Tous, natural de Ariany.

Nuestra Capilla entonces estaba regentada por el virtuoso sacerdote de tan feliz memoria, D. Bruno Rebas y Vallés, Pbro., que sin duda influyó en su vocación. Ingresó en el Seminario Conciliar de Mallorca. A los 24 años recibió las Ordenes Menores; y en 1884 fue ordenado sacerdote.

"Desde esta fecha hasta 1895 fue capellán de Ariany, adscribiéndose luego al servicio de la Parroquia de San Jaime de Palma. En 1898 pasó a República Argentina donde desempeñó los cargos de Teniente Cura y Vicario "in capite", y, habiendo edificado una iglesia, fue encargado de una importante Parroquia de la Diócesis de Bragado, cuyos destinos espirituales rigió por espacio de veintidós años. Por motivos de salud renunció al cargo, retirándose en 1925 a descansar en Mallorca" B.O. M., año LXXIII, N.º. 12, Pág. 254.

Su larga estancia en la Argentina fue de intensa dedicación al ministerio sacerdotal; no obstante si de su permanencia allí desconocemos muchas de sus actividades ministeriales, de los restantes años, transcurridos en ésta, nos consta que, además de su comportamiento ejemplar y de su disponibilidad al servicio parroquial, fueron muchas las ocasiones en que prestó su colaboración económica. Entre sus ayudas cabe destacar sus aportaciones: estando todavía en América, el donativo de 800,- Ptas., con motivo de la Bendición de la ampliación de nuestro templo, en 1915 costeó el embaldosa-

do de la nave; y en todas las adquisiciones o obras de la iglesia local se podía confiar en su generosa ayuda.

Mn. Martí Truyols, por delicadeza a D. Bartomeu que tantas atenciones tenía a la feligresía, le distinguía haciéndole presidir solemnes celebraciones; de tal manera que en 1923 bendijo el primer reloj construido por Mn. Mateo Bosch; en 1924 bendijo el armonium-órgano realizado por el P. Capuchino, Jeremías Domínguez de Salamanca, etc.

Entre sus documentos personales que se conservan hay uno, sin fecha y sin terminar, solicitando al Sr. Obispo de Mallorca fundar un Triduo Eucarístico (XL Horas) y dejar un depósito para celebrar dos mil Misas en sufragio. También, ya en 1908, costeó la cuarta parte (1.000,- Ptas) de la dote de Sor María Concepción Darder, Religiosa de Coro del Monasterio de las Jerónimas de Palma.

Respetado y amado por todos falleció en nuestra Localidad el 14 de junio de 1933 a la edad de los 74 años.

De sus ornamentos sacerdotales sólo se conserva una rica casulla, obsequio de los feligreses de Bragado (Argentina), que donó a nuestro convento franciscano; los demás, que los tenía en Cala Morlanda (1), fueron destruidos con motivo de la guerra civil.

M.A.

PLUVIOMETRO

Mayo

Día 6.-	2,5 litros
Día 7.-	1,8 "
Día 15.-	13,5 "
	<hr/>
	17,8 litros.

Junio

Día 18.-	0,3 litros.
Día 19.-	0,7 "
Día 23.-	11,5 "
Día 28.-	14,5 "
	<hr/>
	27,0 litros.

MOVIMIENTO PARROQUIAL

MAYO

Nuevos Cristianos

- Día 22.- Juan Bonnín Ribot, hijo de Gabriel y de Margarita.
Pedro Fons Mas, hijo de Martín y de Catalina.
Pedro Estelrich Alzamora, hijo de Pedro y de Margarita.

Nuevas Familias

- Día 1.- José Luis Vivó Alonso con María Antonia Caldentey Genovart.
Día 14.- Juan Llinás Garau con Martina Darder Estelrich.

Defunciones

Mayo.

- Día 27.- Miguel Febrer Fons, 68 años (Peu)
Día 29.- Magdalena Cánaves Mestre, 57 años (Genera)

Junio.

- Día 30.- Juan Riutort Font, de 73 años (Batxé)

El desenvolupament dels últims segles està lligat a l'honorable família Cotoner, que és una de les més preclares, no sols de l'Illa, sinó de tot l'Estat Espanyol; tant era així que en Felip V, l'any 1717, els concedí un nou títol nobiliari: el Marquesat d'Ariany. A partir d'aquesta data, el nom de la nostra vila ressona pels camins d'Espanya, pels mars, entre els nobles i en la Cort de Madrid.

Amb motiu de tal concessió emprengueren l'edificació d'una nova capella, és el creuer del actual, per ells, servei i nadius.

El casal fou cap de cavalleria, "palau", alberg i ampla posada d'amos i pagesos de les nombroses finques que posseïen. Sens dubte és l'edifici més destacat del poble.

Darrera el casal, mirant al nord, en la part més alta del turó, s'edificaren, en el transcurs del temps, diferents capelles.

A les hores els seus entorns constituïen la plaça de l'església:

*"que fou l'era, un temps, de casa noble,
s'aixequí avui, a tall del bell migdia,
l'antiga essència d'una raça,
la veu humil d'un poble
que per vos resta unit, Toni Maria".*
(1)

A principi de l'actual segle, Mn. Martí Truyols, Vicari, el que més treballà per millorar Ariany, animosament ajudat per la feligresia, emprengué la primera reforma de tot l'entorn: les donades foren substituïdes per costosos contraforts que en gran part encara s'aguanten, malgrat la major part urgeixen esser substituïts per altres.

Mn. Francesc Torrens, Prve., primer historiador de la nostra Localitat fa constar: *"Año 1916. En este año se urbanizó la plaza de la iglesia y se completó la baranda de la misma y se acabó la plantación de los pinos que obran en la misma".* (2)

Els dos grossos i vells lladoners foren substituïts en primer lloc per platers, els quals no es feren degut a l'aridesa i sequetat de la terra. Després es sembraren els primers pins que l'any 1981 feien, de soca, un metre de diàmetre. El mateix any degut a la seva vellura i a una gran ventada molts caigueren.

Mn. Truyols, a més d'esser un home emprenedor, era tocat de bon gust, per això no és d'admirar que fes construir un gabial amb nombroses tórtors que criaven en les branques dels pins. La plaça, de dia en dia, s'enaltia d'encants. No és d'estranyar que la poetessa Catalina Martorell escrigués:

*"En el monte está la aldea,
de viejas casucas bellas,
penden de sus ventanas
rosas y madreselvas.
¡Qué hermosa es la iglesia
junto un barandal!
(enfrente el Monasterio de la
Virgen de Bonany).*

*Está rodeada de gran pinar;
diversas flores de mil colores...
en la plazuela, blancas palomas,
jilgueros, mirlos, nidos de alondras.
Aquel rincón de la rectoría...
mansión más bella de aquel lugar
invita al rezo y a meditar..."* (3)

Amb la finalitat de què els feligresos en arribar a l'església sempre poguessin redossar-se del temps l'any 1917 s'emprengué la construcció d'un pòrtic, adossat a la façana del temple, delineat per Mn. Francesc Torrens, i realitzat per el picapedrer Antoni Sansó (4). Per altra part feria de contrafort a la vella capella i ornaria encara més la plaça amb els seus bells arcs.

Per esviar un poquet la foscor de les nits també s'instal·là una farola de gas; no fa molt, encara hi havia part de la instal·lació.

Posteriorment l'Ajuntament col·locà dos braços de ferro un dos punts de llum elèctrica; al mateix temps, per concessió municipal la il·luminació de l'interior del temple estava connectada

SA PLAÇA I L'ESGLÉSIA

a la xarxa del carrer; en els anys precedents un tècnic de G.E.S.A. intentà despallmar, però no va atrevir-se. Fou anys després que la Parròquia per iniciativa pròpia deixà de fer ús d'aquest privilegi.

L'any 1967 la Parròquia va recollir alguns dels antics fanals de gas que il·luminaven els vells carrers de Petra, amb l'ajuda d'un grup de homes majors es renovaren i s'instal·laren de nou a compte de l'església. Desitjam i esperam que l'atenció del Consell General de Mallorca d'il·luminar esplèndidament la plaça prest es finalitzarà. Prou ho mereix la plaça en sí i sobretot per la seva funció social d'acollir a nombroses encontrades.

Mn. Antoni Rubí, Rector llavors d'Ariany en 1948: *"Para dar más realce a la entrada de la iglesia parroquial por la calle de Ntra. Sra. de Atocha, de reciente urbanización y al mismo tiempo para que sirviesen de mojones entre los terrenos de la Iglesia y los colindantes se levantaron dos columnas... Se terminaron dichas columnas, de fábrica de hormigón y que seguramente verán pasar muchas generaciones a sus pies, en el mes de diciembre de 1948; su coste alcanzó la suma de 673,- ptas"* (5)

En dites columnes en 1980 foren col·locades unes ceràmiques pintades per Sor Isabel Bauzá, monja del Convent de Sta. Magdalena de Ciutat. Una representa a la nostra Patrona amb les següents inscripcions:

*"Parròquia de Ntra. Sra. d'Ariany.
Siau Benvinguts".*

A més d'aquesta estrofa dels Goigs a Ntra. Sra. d'Atocha de Mn. Guasp:

*"Siau mel per la infantesa,
dau llum de seny al jovent
eixugau de la vellesa
el plor de tot sofriment".*

L'altra està dedicada a Sant Antoni de tanta veneració en la nostra Localitat, amb l'estrofa dels Goigs de S. Antoni de l'amo Joan de Son Nivorra:

*"Sant Antoni escoltau-mios
vostra vida cantarem,
així a Déu honrarem
que vos ha fet gloriós".*

En aquesta entrada encara resten tres grossos pins abatuts pel temps i sobretot per la cuca processionària.

Amb motiu dels 250 anys de la iniciació de les obres de la nova capella marquesal, avui nau central de l'actual església, l'any 1967 es celebraren festes

molt solemnes, i en recordança agraïda es construí un arc amb marés de sa comuna a l'entrada a la plaça pel carrer de Pietat; a més d'una sencilla imatge de la Verge hi ha l'escut de la família Cotoner. Fou edificat desinteressadament pel picapedrer Antoni Amorós ajudat d'En Pep Socias (Bieló).

Quan s'asfaltaren els carrers es considerà més adequat cobrir el pis amb grava que costejà En Joan Escolà. El tros de carrer que uneix el de l'Església amb el d'Atocha fou asfaltat a conta de la Parròquia. El seu cost fou d'unes 17.000,- ptes.

L'any 1969 s'aixecà de bell nou un tros del contrafort mirant cap a ponent; poc temps després fou col·locada una creu nova, romànica-bizantina donada per D. Gabriel Mateu de Campanet, benefactor de la Parròquia, que malgrat el seu valor artístic no és equiparable amb les pròpies de l'època no obstant hi cau bé dins l'estètica del conjunt.

Intuint que els pins haurien d'esser arrabassats i amb el desitg que la plaça no romangués desvestida l'any 1970 es sembraren unes 20 palmeres amb altres arbuts.

Amb la curolla de salvar un portal rodó, la majoria els han destruïts o transformats en rectangulars, fou traslladat a la plaça l'any 1979 el de la casa pairal dels germans Font-Guillot, que edificaren devers l'any 1600 (6).

L'any passat, 1982, amb motiu del cinquanta anys de la mort de Mn. Antoni Maria Alcover la nostra Parròquia agraïda pel seu mestratge de la nostra llengua i per la seva munífica ajuda a la nostra Parròquia, li dedicà una làpida en la façana del temple que junt amb el seu entorn és un dels trocets més bells de la plaça. (7)

Darrerament, una il·lusió de molt enera es convertí en realitat: L'antic coll i capella de la cisterna de s'Auberg, probablement del segle XVII, sens dubte la més antiga de la localitat, ha estat traslladats davant la Rectoria amb la finalitat de conservar-lo i dignificar-lo, al mateix temps que serveix de coll a l'aljub fet per dispondra d'aigua per regar les plantes. Dita millora es realitzà en el febrer d'enguany.

L'expressionisme de la Plaça és tan abundant que segons com se la miri: és bell turó fet per contemplar tan la serralada de la tramuntana, com els

diversos comallars del seu entorn, fèrtils i cromàtics per la permanent mutació de colors;

és com si fos clasta ben antiga de l'Auberg o de la Rectoria, oberta de pit en ample a tots els vents;

el coll, recentment traslladat, hi cau com una joia que sempre enalteix el qui la porta;

és claustre monacal, per la seva ubicació i pel caràcter de monestir i d'antic castell que de lluny té la nostra església. El seu ambient ungit de franciscanisme fa que sia un lloc propici a la pregària;

ha estat i és lloc de nombroses encontrades amb ocasió de sol·lemnnes commemoracions, festes o actes del més divers signe: nocces, funerals, etc.;

i és lloc predilecte que tot arianyer s'ufana de mostrar a tot visitant, ahl sens oblidar, que és lloc de pas, per això i altres motius consideram injust i desferrat, propi d'un republicanisme incult i anticlerical, que pel fet de què sia propietat de l'església, comunitat de tots els creients, malgrat estar al servei dels nadius i dels estranys, no se li ha tingut l'atenció que li pertanyia, si s'exceptua unes eines de conreu i dos viatges d'aigua donats per particulars i darrerament l'estanamejada il·luminació a càrrec del Consell General de Mallorca, costosa i hermosa millora, no sol·licitada per la Parròquia, però què l'agraïm de tot cor i desitjam que s'acabi d'una vegada.

NOTES:

- (1) De la dedicació poètica de R.F.M. Mn. A. M. Alcover amb motiu de l'homenatge.
- (2) "Apuntes Històrics de Ariany" por el Rdo. D. Francisco Torrens. Pág. 66.
- (3) Inquietudes y nostalgias - Poesias de Catalina Martorell de Lete. Pág. 127.
- (4) "Apuntes Històrics de Ariany". Pág. 68.
- (5) "Apuntes Històrics de Ariany". Pág. 111.
- (6) Hoja Parroquial de Ariany. N.º 103 - 104.
- (7) Hoja Parroquial de Ariany. N.º 133

M. Amorós.

Es articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

LA HISTORIA TIENE SUS EXIGENCIAS

Ariany el pasado 15 de junio despertó con la noticia de que ya teníamos escudo según una crónica del Diario de Mallorca.

Sorprendió que el asunto de nuestro emblema fuera incluido entre temas considerados, al menos por el cronista, como intrascendentes.

Consideramos que tanto el tema del escudo como la inclusión de nuestra Localidad en la red mancomunaria de la recogida de basuras tiene mucha importancia en sí y por el sistema empleado para adoptar dichos acuerdos.

Entre las atenciones que la Parroquia ha recibido cabe destacar la donación de un proyecto de escudo pintado al óleo en 1970 por el artista D. Alfonso Puerto, que también tanto sabe de Arqueología y de Historia; naturalmente realizado de un concienzudo estudio de nuestra Historia y de las exigencias de la Heráldica. Desde aquella fecha enaltece la Casa Rectoral y ha sido admirado por muchos visitantes.

Como se puede ver en el presente dibujo la parte superior está ocupada por la imagen de nuestra Patrona.

No obstante en el boceto, aprobado unánimemente por nuestros Regidores, se ha quitado la imagen de Nuestra Señora.

Menos mal que además de la aprobación municipal también habrá de ser aprobado por el Gobierno Central, según la Crónica citada.

Por esto con el fin de, querer colaborar, todos estamos obligados y con derecho a hacerlo, y además ineludible responsabilidad por el cargo que ocupo,

a la consecución del escudo, que en sí ha de ser la expresión más adecuada de nuestra Historia y de nuestros proyectos de futuro, aportamos las informaciones y sugerencias que siguen:

Todo Ayuntamiento, como el Poder Central, son simplemente instituciones subsidiarias al servicio del hombre de todo pueblo y nación; y su actuación para ser justa y aceptable ha de ser fiel a la Historia y las conveniencias del querer racional de sus ciudadanos.

El signo "heráldico" más antiguo que se conoce y que con laudable acierto siguen empleando nuestras Autoridades consiste en "el Nom de María", *més dolç que la mel*, como dijo el poeta.

Por otra parte, aquellos Regidores, que a mediados de siglo, tanto lucharon para lograr nuestra Independencia, conscientes de nuestras raíces y del querer de los paisanos, cuando en 1949 presentaron las "Bases del Concerto de Gobierno y Administración de la Entidad Local Menor de Ariany presentados por acuerdo de su Junta Vecinal al Ayuntamiento de Petra", hacían constar mediante el artículo 9: "El nombre de la Entidad será ARIANY DE ATOCHA en honor a su Patrona a la cual se consagra".

No hace muchos años que en el Casal que todavía sirve provisionalmente de Ayuntamiento había un gran panel que entre otras cosas había el *Nom de Maria*.

Cuando en 1967 "tot Ariany" rindió un cariñoso y muy solemne Homenaje a los Marqueses de Ariany entre los diferentes escudos que decoraron la Casa Marquesal y la Rectoría figuraba uno con el signo marial.

En el precioso retablo que preside nuestra Parroquia encima del nincho central presidido por Ntra. Patrona

también hay como una especie de escudo *amb el nom de Maria*. No es de extrañar pues, son muchos los retablos que llevan el emblema de su Localidad.

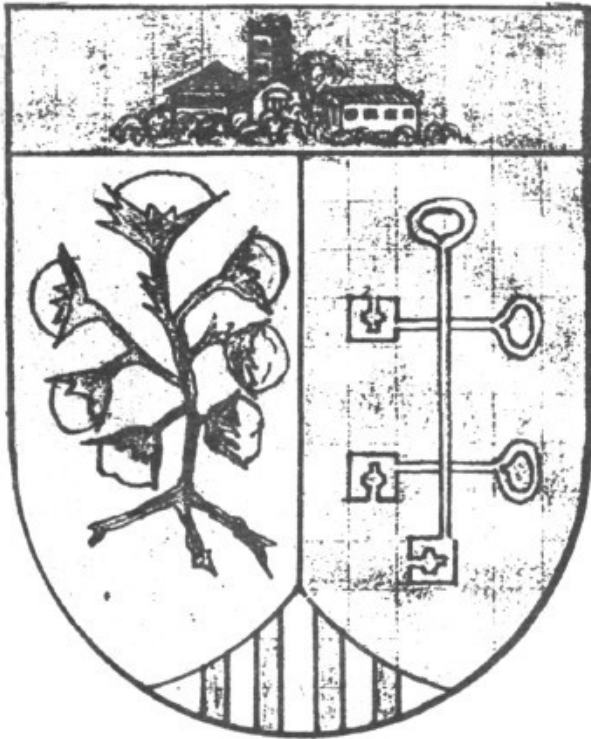
El fin de esta sencilla colaboración no intenta imponer nada en concreto en cuanto a formas, sólo desea que se actúe seriamente, teniendo en cuenta todos los elementos de los cuales no se puede prescindir. De los diferentes motivos, tal vez demasiados, que figuran ya en el primer proyecto del Sr. Puerto y del realizado por nuestro Ayuntamiento se han de respetar los más representativos de nuestra historia. El hoy, en comparación del largo ayer, y del futuro, es muy relativo.

Considero que la panorámica de nuestro pueblo que figura en la parte superior, en lugar de la Virgen, además de no ser un motivo heráldico, según opinión de muchos, todavía lo ha complicado más a nivel funcional. Por otra parte sin pretensiones de minusvalorar las vinculaciones y aportaciones de la muy noble familia Cotoner con nuestro pueblo, parece que no hay razón suficiente para figurar de una manera tan preeminente.

Recientemente con motivo de la Independencia nuestras Autoridades con todo el vecindario quisieron ratificar nuestra vinculación, nuestra gratitud y nuestras súplicas a la Virgen María para que siguiera ejerciendo su patronazgo sobre nuestra Localidad.

Si un escudo ha de representar lo que más específica a un pueblo, Ariany ayer, e incluso, hoy ha proclamado con sencillez y solemnemente su vinculación, incluso heráldica, a Ntra. Sra. bajo la advocación de Atocha.

Que nuestra Localidad haya proclamado su identidad con un signo religioso no es ni mucho menos una excepción, al contrario, son muchos los pueblos de la Isla y fuera de ella que tienen sus escudos constituidos, totalmente o parte, por motivos religiosos. Recordemos que el nombre de Ariany no se debe a tan preclara familia y que en su heráldica familiar no nos consta que haya algún signo arianyer. Generosamente hemos de suponer que favorecieron a nuestros antepasados, pero no es difícil intuir que también fueron favorecidos por nuestros muy laboriosos y honrados predecesores a

los cuales hay que proclamarles los verdaderos forjadores de nuestra realidad; por lo tanto a la hora de hacer el escudo se les ha de tener en cuenta.

Un elemento muy representativo y cualitativo sobre todo tan antiguo que pertenece a la prehistoria, podría ser algún utensilio de cerámica signada encontrada en la Cova de sa Canova. Su descubrimiento y su contenido fue trascendente para el conocimiento de la Prehistoria; no sugiero sa Cova o un Talayot ya que son muchos pueblos que también disponen de dichos monumentos, pero no de cerámica signada.

Deseamos y esperamos que los eruditos y responsables de la aprobación de nuestro escudo previamente se informarán lo más objetivamente posible y nos brindarán un emblema que sea un reflejo de nuestro pasado y de la realidad social-cultural-religiosa actual y además que sea lo más esplendoroso posible.

M. Amorós, Rector de Ariany.

NOCES DE PLATA

III FESTA A SON HUGUET

El mes de maig segueix essent, Déu faci que ho sia per sempre, el mes de les flors, d'esperances de bones anyades i filials pregàries a la Verge Maria.

Entre elles, cap destacar, la celebració de l'Eucaristia, tots els dies, precedida del Sant Rosari i de les hermoses invocacions marials de D. Josep M. Quadrado amb l'agradosa participació d'un grup d'infants, adolescents i majors.

Per tercera vegada, el darrer diumenge de dit mes en el bell lloc de Son Huguet ens reunírem unes 80 persones per diverses circumstàncies poques amb relació amb els anys precedents.

La festa es desenvolupà en un ambient molt festós. Finalitzà amb cànctics i pregàries sota la graciosa mirada de la Verge pagesa de Son Huguet.

La família de Can Roig, fa vint-i-cinc anys, tingué el goig de compartir l'alegria del seu fill Jaume per la seva Ordenació Sacerdotal i la celebració de la Misa Nova en la nostra Parròquia el dia 22 de juny de 1958.

Cinc lustres d'intens servei a l'Església mitjançant el "carisma" franciscà.

La rosa de tots els vents de l'Esperit sempre han contat amb la seva generosa resposta, unida d'un intens amor a l'Església.

Reb, benvolgut germà i dilecte amic, des d'Ariany, bressol de la teva minyonia i vila encisadora pel teu cor gran i roig d'amor, com el fecund call vermell del nostre camp, quarteres d'efusives felicitacions dels teus familiars y de tot Ariany, gràcies a Déu, a la fi Poble.

M. A.

OLVIDOS

El día del Corpus, siguiendo una muy loable costumbre todavía vigente, y que dure, en Ariany, las calles por las que debía transcurrir la procesión aparecieron engalanadas al igual que sus balcones en los que se colocaron banderas y toda ornamenta que hiciera más vistoso el acto. En contraste, la casa consistorial representante del pueblo, sin las astas y sus correspondientes banderas. Terrible olvido. Continuar las tradiciones, señores édiles también fomenta la cultura.

VAYA COMIENZO

Ariany, por fin, tiene ayuntamiento propio, pero sigue siendo de segunda, y si no, lean:

La constitución del nuevo consistorio resultó una verdadera chapuza, ya que, contrariando a lo obligatorio, no se formó mesa de edad, no se juraron los cargos, y por si no bastara, lean las primeras y únicas palabras del nuevo alcalde: "Ara podem anar a beure tots". Lo dicho, un acto de "poble petit".

A LA SEGUNDA...

La siguiente reunión no se quedó manca. Cuando el alcalde anunció su formación de comisiones informativas, la oposición, rauda y veloz, renunció a formar parte de ellas. Si, cuando en la mayoría de ayuntamientos la oposición se sentía marginada por la poca integración en las comisiones llegando en algún caso a la huelga de hambre como protesta por tal motivo, aquí renunciamos a todo. Cosas.

PROMESA CUMPLIDA

Pero no todo va mal en nuestro ayuntamiento y para que vean que a TOPHOL no le duelen prendas cuando todo funciona, ¡Ojalá siempre fuese así!, ahí va eso: En una mesa redonda celebrada anteriormente a las elecciones, los entonces "alcaldables" se comprometieron a tener una respuesta definitiva para el problema del campo de fútbol a mediados del mes de julio. A finales de junio, el tema estaba

Xep a Xen

resuelto con la compra del solar colindante. Ahí sí se cumplió lo prometido.

FARMACIA

Vaya lío con lo de la "apotequeria" Farmacia sí, farmacia no. Parecíase mucho a un novio deshojando la margarita del amor y el tema no resultaba nada claro. Por fin se despejaron los nubarrones, y tras la renuncia del primer candidato a su instalación, parece que finalmente vamos a contar con ella. ¡Toquemos madera!

INTOLERABLE

La mayoría de los puntos tratados en esta sección son, como dijimos en sus inicios curiosidades, pequeños detalles que pueden resultar chocantes, graciosos, pero sin sobrepasar estas condiciones; con el único fin de entretener y con ello fomentar la lectura. Hoy, desgraciadamente, debemos ocuparnos de un tema peliagudo, difícil y triste, por el resultado, como es el del nuevo empleado del ayuntamiento.

LA OPOSICION... "PASA"

El pleno que se convocó para el estudio del tema, ya fue de entrada denigrante porque resulta muy triste que para un tema de tanta importancia no asistan dos miembros del consistorio y precisamente ambos en la oposición, en teoría los que debían oponerse a tal salvajada. ¿Para qué está sino la oposición? Triste, muy triste.

EL ACUERDO

Pero vayamos con el acuerdo tomado, según el cual el Ayuntamiento de Petra transfiere al de Ariany un policía municipal (muy lógico) y un administrativo (¿A cuenta de qué?). Todo viene a raíz del acuerdo de segregación entre Ariany y Petra al que TOPHOL ha tenido acceso y que es un verdadero bodrio por su incoherencia, inexactitud, poca claridad y sobre todo por el claro perjuicio que supone para los intereses de Ariany (Ahora comprendemos

el que no se diera a conocer a su debido tiempo).

Según el citado acuerdo, a Ariany le corresponde el 24% del total (menos de una cuarta parte) de los bienes y deberes, pero en cambio se le atribuye un administrativo cuando el Ayuntamiento de Petra sólo tiene a tres, y en el colmo de la desvergüenza se acepta escoger de entre dos de ellos, dado que el otro, en teoría el mejor, ya queda excluido. ¿Vds. lo comprenden? ¿Cómo se pudo aceptar tal insulto para nuestro pueblo? ¿Puede decirse que se miraron los intereses de Ariany?

Seguramente se intentará justificar la decisión con el hecho de que lo importante era conseguirlo y se consiguió; sin embargo, si para ello se debía hipotecar nuestro futuro, no valía la pena el cambio. Pero es que además sucede que en aquellos momentos, los representantes de Ariany, "controlaban" el ayuntamiento de Petra, con lo que la situación era óptima. Si en estas condiciones se "parió" este invento, ¿Cómo hubiera resultado en condiciones difíciles? Mejor ni pensarlo.

LA PUNTILLA

Pero claro, somos tan generosos que no nos conformamos con lo ya regalado y en el momento de la verdad, el actual Consistorio no se opone ni un ápice a lo pactado, y eso sabiendo, o deberían haberlo sabido, que de hacerlo, lo estipulado quedaba en agua de borrajas en virtud de un acuerdo del Ministerio de Administración Territorial, sino que incluso entre las dos opciones, vamos y escogemos la peor, por lo menos la más cara. ¡Toma ya! "No vols brou? Tassa i mitja!" ¿Como lo llaman Vds. a eso? Nosotros con una palabra: INCOMPETENCIA.

Ya lo dijimos: es un tema triste y peligroso al que ahora difícilmente puede darse una buena solución. Habrá, como no, opiniones contrarias, sin embargo y desgraciadamente el tiempo nos dará la razón. Un inciso: ¿Recuerdan estas palabras, lanzadas al aire con la fiebre mitinera de un sábado noche? "... fins ara hem tengut madastra, però ara tenim dida; hem d'acabar amb sa dida," ... "WORDS, ONLY WORDS.

Fins s'altra. Fareu bonda? Ho esper.

TOPHOL.

Depósito Legal P. M. 207 - 1971

Imprime: Apóstol y Civilizador, PETRA (Mallorca)